

Det var en kylig vårmorgon år 1916. Tre barn från den lilla bergsbyn Aljustrel nära Fatima i Portugal märkte ingenting ovanligt. Som vanligt hade de gått upp före gryningen, ätit frukost och vallat föräldrarnas får uppåt bergen. På vägen hade de pratat om vad de skulle leka när fåren väl var släppta på bete. Och nu regnade det, ett sådant där strilande kallt duggregn som hör den tidiga våren till.

– Vi får inte bli alldeles blöta, sa sexåringen Jacinta. Du Lucia – vi kanske ska gå till grottan idag?

– Ja, det är klart att vi ska! ropade hennes bror Francisco, som var åtta år. Det är lätt att se fåren därifrån!

Deras nioåriga kusin såg ut över det regniga landskapet omkring dem. Marken där de stod tillhörde hennes föräldrar; den bestod bara av en smal odlad åkerlapp med ett par rader spretiga olivträd utmed ena kanten; i närheten var en höjd i

terrängen med en väderkvarn på krönet. Där i bergssidan låg grottan – säkert det bästa regnskydd de kunde få tag i.

– Ja, dit går vi, sa hon till slut. Du tar matsäcken, Francisco. Se till att den inte blir våt! Jag tror nog fåren klarar sig själva en stund.

Litet andfådda kom de upp till grottan. Därinne var det mörkt och rätt fuktigt, men de tre herdebarnen brydde sig inte om det. Ofta förr hade de lekt vid grottan, även soliga dagar. Huvudsaken var att den gav skydd mot regn och fri sikt över markerna. Härifrån kunde man lätt se om fåren började skingras.

De satt en stund och pratade. Skulle det regna hela dagen? Tänk om det kunde klarna upp snart, så att de kunde gå ut och leka ekoleken!

– Jag hoppas verkligen solen kommer fram, sa Jacinta småhuttande. Det vore synd om vi skulle behöva sitta härinne hela dagen!

Francisco höll med henne, även om han för sin del inte var lika road av ekoleken. Visst var det roligt att stå på toppen av en kulle och ropa ut ord i tystnaden runt omkring och lyssna på hur de kom tillbaka ur fjärran – men det var ännu roligare att gå och leta stenar att bygga hus med.

– Om det klarnar upp tänker jag bygga ett stort, stort hus, sa han till flickorna. Det ska bli det finaste hus ni någonsin har sett!

Lucia skrattade. Francisco var ett år yngre än hon, men eftersom han var pojke trodde han att han var särskilt duktig på att bygga hus. Ändå visste både han och Jacinta att Lucia var den skickligaste. Hon var också äldst och den enda av de tre som redan hade fått sin första kommunion.

– Vi kan bestämma vad vi ska göra senare. Nu ska vi se efter vad vi har med oss till middag.

En timme senare hade barnen ätit upp matsäcken som deras mammor hade packat. Nu hade regnet nästan helt upphört, och Francisco föreslog att de skulle gå och leka. Men Lucia ville inte. Var inte klockan tolv, kanske? Och hade de inte ätit sin middag? Nå då så. Då var det dags att läsa rosenkransen. Så gjorde alla i den trakten.

Francisco suckade. Han hade aldrig varit mycket för det där med rosenkransen – och inte för att gå i kyrkan heller. Innerst inne hade han nog en känsla av att sånt egentligen var avsett för kvinnor. Men att diskutera med Lucia var lönlöst. Alltså stack han handen i byxfickan och drog fram en rosenkrans.

– Men då ska det gå fort! sa han. Och så fort vi är färdiga går jag ut och letar stenar till mitt hus. Vänta bara ska ni få se hur stort och fint det blir!

En liten stund var allting tyst och stilla i grottan medan de tre barnen lät kulorna glida, en efter en, mellan fingrarna. Men om någon hade sett dem skulle han ha blivit rätt förvånad över hur de unga herdarna ärade Guds Moder. För att det skulle gå fortare läste de bara de två första orden av Fader Vår på de stora kulorna och de tre första av Hell Dig Maria på de små. De hade för länge sedan listat ut att man på det sättet kunde läsa en hel rosenkrans på några ögonblick.

Nu var de färdiga med sin bön. Francisco såg hoppfullt på Lucia.

– Får vi gå ut och leka nu?

– Nej, det regnar fortfarande.

– Det är ju så lite!

Jacinta tittade hastigt ut och sade:
– Det är bara som en fin dimma nu, Lucia.
– Det spelar ingen roll.
– Men mitt hus då! Jag vill börja samla stenar nu!
– Du stannar här, Francisco. Och du med, Jacinta. Vi kan leka något härinne.

Motvilligt slog sig de båda yngre barnen ner på grottans jordgolv igen. Lucia var äldst, och de hade för längesen förstått att de måste lyda henne. Plötsligt när de satt där och berättade sagor för varandra kände de en vindpust och tittade hastigt upp. Innan de ens hann oroa sig för att det kanske skulle bli ett nytt oväder fick de se något häpnadsväckande: därute, ovanför de vresiga olivträdens kronor längst bort på fältet, såg de ett vackert vitt sken. Det lyste som den renaste snö, som den klaraste kristall! Men det stod inte stilla. Det närmade sig – över trädtopparna, tvärs över fältet, i riktning mot grottan!

Tysta och skräckslagna stirrade de tre barnen på det egendomliga skenet som kom närmare – i mitten av ljuskretsen såg de en pojke, som kunde vara fjorton eller femton år. Han hade fladdrande vita kläder, sådana som de sett på bilder av änglar och helgon i kyrkan därhemma. Men det här var ingen bild. Det var på riktigt!

– Var inte rädda, sa figuren och log mot de förskräckta barnen. Jag är fredens ängel. Sedan föll han på knä med pannan mot marken. Be med mig! sa han.

Då föll de små herdarna, utan att riktigt veta vad de gjorde, ner på sina knän och lade pannan mot marken. Och när han talade, upprepade de hans ord:

”Min Gud, jag tror på dig, jag tillber dig, jag hoppas på dig

och jag älskar dig. Jag ber dig om förlåtelse för dem som inte tror på dig, inte tillber dig, inte hoppas på dig och inte älskar dig ”.

Tre gånger bad ängeln denna bön. Sedan reste han sig och såg allvarligt på barnen.

– Så skall ni be! sa han. Jesus och Marias hjärtan lyssnar på era böner.

I nästa ögonblick var han försvunnen. Barnen stod där – mer skakade än de någonsin förr varit i sitt liv. När de kom hem den kvällen, kunde de inte berätta för någon om det märkvärdiga som hänt dem. Ängelns besök var på något vis något alltför heligt och vackert för att prata om. Dessutom var Lucia rädd att bli utskrattad. En gång året innan när hon vaktat fåren tillsammans med tre andra småflickor hade alla fyra sett ett underligt vitt moln som nästan liknade en människa sväva över en talldunge i närheten. Tre gånger hade samma egendomliga sak inträffat och när hennes släkt och bekanta fått veta det hade de hånat och kritiserat henne.

– Vilka dumheter! hade Lucias mamma sagt. Och med en skarp ton: Varför slösar du tid på såna dagdrömmar?

Lucia kom ihåg de där orden och bestämde inom sig: Jag kommer aldrig att säga ett ord om ängeln! Folk kommer bara att säga att jag har hittat på det, och mamma skulle bli arg på mig igen.

Precis som barnen hade hoppats kom ängeln tillbaka. Det var en het dag mitt i sommaren när de satt och lekte vid brunnen i skuggan av ett fikonträd bakom huset där Lucia bodde.

– Vad gör ni? frågade han. Be! Be mycket! Jesus och Marias hjärtan vill att ni ska hjälpa dem. Be och offra ständigt åt den Högste!

Lucia tvekade lite, osäker på om hon borde säga något eller inte. Men så kände hon att hon liksom fylldes av mod.

– Hur skall vi offra? frågade hon.

Ängeln såg rakt på henne.

– Ni kan göra ett offer av allt – för att gottgöra för dem som syndar mot Gud, och som en bön för deras omvändelse. På det sättet hjälper ni till med att få fred i ert land. Jag är det här landets skyddsängel, Portugals ängel. Framför allt: ta emot och stå ut med det lidande som Herren Gud kommer att ge er.

Sedan var han borta, och Lucias hjärta kändes plötsligt så märkvärdigt tungt. Varför måste ängeln försvinna så snart? Varför kunde han inte säga mera om hur man kunde omvända syndare och hur snart kriget skulle ta slut – det hemska kriget som nu hade hållit på i Europa i två år.

Plötsligt stod Francisco bredvid henne.

– Vad sa ängeln till dig? frågade han ivrigt.

– Hörde du inte?

– Nej. Jag hörde det som du sa till honom, men jag vet inte vad han sa.

– Jacinta, hörde du?

– Ja, alltsammans.

– Men varför kunde inte Francisco ... ?

– Berätta! Berätta! tiggde pojken.

Lucia ansträngde sig att berätta vad som blivit sagt, men hon var tvungen att avbryta och skakade på huvudet. Hon var så trött! Underligt, hela hennes kropp kändes blytung.

– En annan gång, Francisco ...

– Du då, Jacinta! Tala om alltsammans!

Men den yngre flickan hade också blivit lika underligt trött.

– I morgon, mumlade hon. Jag kan inte tänka nu.

Hela den natten låg Francisco vaken och undrade vad ängeln budskap kunde vara. Så fort han kunde frågade han ut Jacinta och Lucia och så småningom kunde de berätta allt för honom.

– Tänker ängeln komma tillbaka? frågade han ivrigt.

– Kanske. Men först måste vi be och offra, som han sa till oss.

Ängeln kom tillbaka på hösten samma år, en dag då barnen vallade fåren i bergen. Men den här gången bar han en kalk av guld i ena handen och en hostia i den andra. Förskräckta såg barnen att blodsdroppar föll från hostian ner i kalken, och hur både hostian och kalken svävade i luften när ängeln föll ned på knä med pannan mot jorden. Sedan hörde de den vackra rösten igen, som de två flickorna nu kände igen och älskade:

”Allra heligaste Treenighet, Fader, Son och helige Ande, jag tillber Dig djupt och offrar åt Dig Herrens Jesu Kristi dyrbara kropp, blod, själ och gudom, närvarande i alla jordens tabernakel. Som gottgörelse för de kränkningar som tillfogats Honom själv, och för Hans heliga hjärtas och Marias obefläckade hjärtas oändliga förtjänsters skull bönfaller jag Dig om arma syndares omvändelse”.

Lucia och Jacinta instämde i den härliga bönen till den heliga Treenigheten, och Francisco upprepade deras ord så gott han kunde. Men de tre barnen blev mycket förvånade när ängeln, efter att ha bätt bönen tre gånger, ställde sig upp, tog hostian och kalken där de svävade i luften och knäböjde framför Lucia. Tydligt tänkte han ge henne den heliga kommunionen, precis som prästen gjorde i mässan!

När de såg sin kusin förbereda sig för att ta emot hostian,

började Francisco och Jacinta att längta. Hur underbart skulle det inte vara att få göra som hon! Men det var ju omöjligt. Med Lucia var det en annan sak. Hon hade gått i katekesundervisning. De kunde fortfarande alldeles för lite.

Plötsligt såg ängeln på dem över Lucias nedböjda huvud, och båda fylldes av lycklig och spänd förväntan. Ängeln menade väl inte ... ?

”Tag och drick Jesu Kristi kropp och blod, som förolämpats så av otacksamma människor. Gottgör deras brott och trösta er Gud”.

Därpå sänkte han sakta och vördnadsfullt kalken och lät dem dricka.